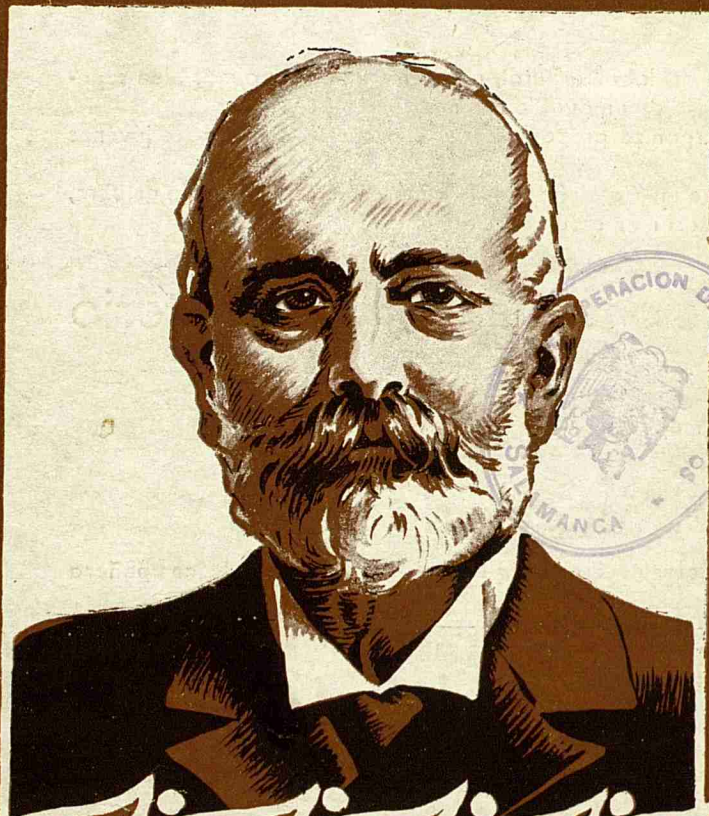

NOU MAGISTERI

**AL GRAN MESTRE:
F. FERRER i GUARDIA**

AL XXVIII ANIVERSARI DEL SEU AFUSELLAMENT

Federación Nacional de Sindicatos de la Enseñanza

(F. N. S. E.)

Sindicato Unico de la Enseñanza de Barcelona (C. N. T.)

Nuestra Federación Nacional intensifica en el presente curso su labor cultural, no desmayando, sino más bien superándose en su firme propósito de perfeccionar la escuela libre propia de un pueblo redimido.

Al mismo tiempo para ayudar a la juventud revolucionaria, organiza preparaciones de carácter técnico para jóvenes afiliados y no afiliados a nuestro Sindicato.

Esta labor que se hace con carácter nacional, se amplía ahora en Cataluña con la apertura en este mes de octubre, de los siguientes cursos, dados por Profesores de la C. N. T. cuidadosamente seleccionados.

Sección de preparación y perfeccionamiento del Magisterio

Bajo la dirección de los compañeros Martí Alpera y L. Alabart.

Curso para Directores de Grupos Escolares.

Curso para aspirantes a maestros interinos (convocatoria última).

Especialización del Magisterio

Curso práctico de especialización del Profesorado para Colonias Escolares bajo la dirección de la compañera Enriqueta Séculi.

Curso de especialización del Profesorado para educación de niños anormales, por el compañero Fernando Centeno.

Sección de Idiomas

Dirigida por el Profesor Mawa.

Gramática superior catalana y corrección de estilo, por Delfín Dalmau.

Gramática y redacción catalana, por E. Lluellas.

Gramática y redacción castellana, por T. Granell.

Cursos de Ruso, Francés y Alemán, por Mawa.

Curso de Inglés, por Federico Martín-Mora.

Curso de Francés, por G. Boursier.

Sección Técnica

Dirigida por el Profesor Barea.

Cursos adaptados al cuestionario para examen de pilotos aviadores.

Matemáticas, por el compañero Barea.

Geografía descriptiva, por Ignacio Galí.

Sección de Vulgarización

Curso de vulgarización jurídica, por Marcos Fenet.

Sección de Estudios para el Hogar

Dirigida por la Profesora C. Milla.

Curso de corte y confección, por E. Vázquez, H. Bueno, B. Lascort, R. Perdiguer y M. Cuyás.

Curso de dibujo aplicado, por C. Milla.

La matrícula para estos cursos puede hacerse de 7 a 8 de la tarde en el local del Sindicato Unico de la Enseñanza, Paseo de Pi y Margall, 35, planta baja.

Interesando a todas las Federaciones y Sindicatos la mayor actividad, les saluda fraternalmente

EL SECRETARIO GENERAL DE LA F. N. S. E.

J. PUIG y ELIAS

NOTA: Los Sindicatos de la Enseñanza de la C. N. T. región catalana, que deseen organizar cursos de enseñanzas similares, se dirigirán al Secretario de la Federación Regional, compañero Escorihuela, Paseo de Pi y Margall, 35.

NOU MAGISTERI

C. N. T.

F. N. S. E.

A. I. T.

ÓRGAN DEL SINDICAT ÚNIC DE L'ENSENYANÇA DE BARCELONA
I PORTANTVEU DE LA FEDERACIÓ REGIONAL DE SINDICATS DE L'ENSENYANÇA DE CATALUNYA
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: PASSEIG PI I MARGALL, 35 :: TELÈFON 14189

SUMARI

NÚMERO EXTRAORDINARI

Homenatge de "Nou Magisteri" al Mestre Francesc Ferrer i Guardia. - A Ferrer i Guardia. - Activitats de Francesc Ferrer i Guardia, per J. Guivernau i Jané. - Escuela Nueva. - Des del Front, per L. Pagès. - ¡Nuestra Venganza!, A Ferrer, por Juan Puig Elias. A Ferrer i Guardia, por Josep M.ª Murià. - Aspiracions, per Del Pla. - Los mediocres, por José Ingenieros. - L'educació física s'imposa, per Ricard Fages. - Lluites, per Anna Murià. - El caràcter docent del naturisme universalista, per Xavier Viura. - Cursos d'idiomes. - Una lliçó de dibuix, per Arquer. - Consultori. - Método Russo-Español, por el Profesor Mawa.

Homenatge de «Nou Magisteri» al Mestre Francesc Ferrer i Guardia

Fa 28 anys que el Màrtir de Montjuich donà la sang per les llibertats del poble, d'aquell poble que arrastrava les cadenes que els governants reaccionaris li havien imposat.

La bèstia sangonant del feixisme que en aquell temps ja existia necessitava les seves víctimes i de tant en tant suprimia els homes que pel seu cor i pel seu cervell eren els idols del poble, esqueixant aquest sovint en discòrdies i lacerant-lo amb sagnants guerres per afeblir-lo.

L'objecte que buscaven els assassins no pogué ésser obtingut. La llavor s'havia llençat i fructificaria, donant meravellosos fruits dels que naixeria la redempció del poble.

*Francesc Ferrer i Guàrdia, l'educador de l'obrer esclavitzat, l'apòstol de noves idees d'humanitat i altruisme, havia deixat d'existir, però la seva obra no era possible que fos detinguda. Ell, optimista com tots els apòstols de l'educació, havia forjat l'Escola que havia de reformar la societat, tornant-la més humana. Al morir la seva magna concepció fou entesa amorosament per homes altruistes que prengueren la seva herència i gelosament la conservaven. Per fi la idea de Ferrer és una realitat. L'Escola per ell planejada ha surgit d'una manera esplendorosa. Un home que sentí fonament els problemes de l'educació, J. Puig Elias, recolzat en la figura excel·sa del gran Mestre ha realitzat a pleret la concepció **ferreriana**. L'Escola Unificada és l'esperit de Ferrer. És el desenvolupament de l'Escola Moderna.*

El poble català deu a Ferrer i a Puig la flor més hermosa que ha produït la Revolució.

Per aquest motiu nosaltres que estimem la nova educació, retém homenatge al Pedagóg de l'Escola Moderna i li oferim com humil corona aquest número de NOU MAGISTERI.

Al dedicar aquest homenatge al màrtir de Montjuich honorem tots els que han caigut en la lluita contra el monstre del feixisme. ¡Glòria als herois de la llibertat del poble!

A FERRER Y GUARDIA

(Discurso pronunciado por el compañero J. Puig Elías, en el acto de descubrir la lápida que rotula la Plaza de Ferrer y Guardia, la que llevaba el nombre de Urquinaona)

En representación de la ciudad de Barcelona, de esta Barcelona cuna de ideas amplias y generosas, bandera abierta de emancipación; y al propio tiempo en nombre de su hija más gloriosa, de la Confederación Nacional del Trabajo, que ha extendido a todas las tierras en ondas de luz y de combate la idea madre de cultura y libertad, venimos a deciros que el Consejo Municipal ha acordado público homenaje al fundador de la Escuela Moderna, dando a esta plaza el nombre querido de Francisco Ferrer y Guardia.

¿Quién era Ferrer y Guardia? Ante todo una gran voluntad, un gran animador, habiendo conspirado sin descanso contra la monarquía, conoció las claudicaciones y los vicios, las miserias y las traiciones de tantos hombres, que llegó a la conclusión de que solamente cultivando el corazón y la mente de los niños era posible transformar el mundo.

Todo su afán fué, desde aquel momento, la Escuela; hacia ella y por ella movió su voluntad de hierro.

Episodio inicial de sus posibilidades económicas para realizar sus sueños, fué su amistad con Mm. Meunier, ferviente católica francesa, que asistía en París como alumna a las clases de español de Ferrer y que admirando en él al hereje sin alcohol, tabaco ni vicio de ninguna clase, concibió el propósito de convertirlo a la religión católica, pensando que sería un apóstol mejor que los sacerdotes que ella conocía, en los que no descubrió nunca el espíritu del Cristo que adoraba.

La convertida fué la señorita Mm. Meunier, que puso en las manos de Ferrer toda su fortuna.

Esta fortuna fué la base económica de la Escuela Moderna.

Sobre esta fortuna ¡cuánto lodo ha movido el odio y el espanto del jesuitismo y la envidia de las almas-gusano, que creían que Ferrer se había hecho rico!

Abierta a todo viento la Escuela Moderna con boletín y conferencias, adquirió rápida influencia y popularidad.

Ferrer lo era todo en la Escuela Moderna. No tuvo la suerte de encontrar maestros inspirados, ni su misma compañera, que fueran capaces de sentir primero y de continuar después, con alma grande y pasión infinita, la obra iniciada, plasmando en realidades las sugerencias y los anhelos del fundador. A pesar de todo, la Escuela Moderna fué la piedra luminosa que removiendo las aguas estancadas y valorizando la Escuela, abrió horizontes de eterna luz, fijando sobre el niño la atención de todos los espíritus con anhelos de progreso y superación.

La vida y la muerte de Ferrer han influido extraordinariamente en las modernas corrientes pedagógicas.

Ningún hombre tan conocido y estimado como él lo fué, querido, no solamente por sus compañeros de ideología, de los anarquistas, sino del pueblo en general, que ya había visto lo que representan el Maestro y la Escuela; ningún hombre tan combatido por el jesuitismo y por los líderes de los partidos.

Contra él han inventado todas las calumnias, todas las villanías, queriendo incluso desfigurar sus virtudes, presentándolas como defectos capitales.

Si inspiraba confianza y la Meunier ponía su dinero en sus manos, en vez de pensar que aquella fortuna en manos de Ferrer sería un tesoro al servicio de un ideal, se le criticaba como si se hubiese de aprovechar de interés

personal; si al morir dejaba aquella fortuna, no a su familia, sino para continuar la obra fecunda de la Editorial de la Escuela Moderna, era acusado de mal padre.

Los que han creado y sostenido los prostíbulos, censuraban que Ferrer hiciera madre a una mujer que no era su mujer. Era un crimen que una mujer, viéndole superior a los hombres de su tiempo, sintiera estremecer su alma y sus entrañas por anhelo profundo de plasmar en vida nueva el espíritu de Ferrer, le dijera: ¡Hazme madre! Fué un crimen que Ferrer escuchara a aquella mujer, como a Sócrates se le acusó de pervertir a la juventud. Mas ¡quién se acuerda ya, de los viles que le criticaban ni del nombre de los verdugos que le sentenciaron!

La teocracia y el militarismo, negros representantes del

El compañero Puig Elías, pronunciando su discurso en el acto de descubrir la lápida que da el nombre de Plaza de F. Ferrer y Guardia, a la que fué del obispo Urquinaona

ayer, que lo condenaron a muerte, han muerto ya, y él que, era edad del mañana, está hoy aquí vivo en todos nuestros corazones. Y es que en nadie está el poder de impedir que el minuto que pasa, nos aleje del ayer y nos acerque al porvenir.

Su muerte fué digna de su vida, más grande que la de los dioses que a la hora de morir tiemblan y lloran y piden al padre que les aparte la copa de amargura, murió con la sonrisa en los labios, y, valientes fueron sus últimas palabras, un grito de: ¡Viva la Escuela Moderna!

teras que separan a los hombres. Paramos en Llansá. Los compañeros de Figueras que nos acompañaban, sabían que allí vivía el hermano de Ferrer, era en los años de dictadura, y los niños hoy muchachada que lucha en el frente o trabaja en la retaguardia, guardarán, como yo, en el corazón y en el pensamiento, el más vivo recuerdo, la emoción más intensa de aquella entrevista inolvidable.

La alegría de José Ferrer fué infinita. Nos dió todas las flores que tenía preparadas para la expedición diaria. Sentía una verdadera veneración por el hermano Maes-

El pueblo de Barcelona escuchando con gran interés el discurso pronunciado por Puig Elías, en el acto del descubrimiento de la lápida dedicada a Ferrer

El fundador del C. E. N. U., enalteciendo la figura del Maestro fundador de la Escuela Moderna

Fué sacrificado a los cincuenta años, más joven de cuerpo y de alma que aquellos que se creen jóvenes, porque tienen pocos años y mucha gana según frase suya.

¡El Maestro, el hereje, el anarquista, había muerto! Aquella noche durmió tranquilo el jesuitismo y durmieron satisfechas las almas reptiles que odian a las águilas y no perdonan nunca a las almas que tuvieron alas. Ferrer había muerto... ¡Qué ilusos!

Yo era entonces un niño; hijo de una familia de avanzada, al oír relatar el drama, me prometí a mí mismo estudiar, saber, ser Maestro y ocupar un día el lugar que él dejaba. Sentado sobre la tierra del Cementerio Nuevo, que guarda sus despojos, desafiando con la mirada todo el simbolismo del siniestro Montjuich, me lo prometí de nuevo cuando tenía quince años y era un estudiante de primer curso de la Normal del Magisterio. Y a pesar de las íntimas caricias de Milans del Bosch, de Anido; la Jefatura de Policía, la Modelo, la Deportación, la Conducción; con dictadura y sin dictadura, la Escuela de la organización Confederal se ha mantenido digna en nuestras manos. Sin una sola claudicación ni una sola cobardía, sin la mancha en ella del retrato del Rey, del crucifijo, ni de la bandera, y sin la vileza de percibir un solo céntimo de ninguno de los organismos del Estado que había fusilado a Ferrer. ¿Que cómo fué esto posible?

Ferrer, días antes de morir, había dicho: A mí más que la obra me mata el nombre. Yo aprendí la lección de aquellas palabras y he procurado pasar desapercibido, considerando la popularidad como el peor enemigo de quien haya de llevar a cabo una obra fundamental.

Sabía que nuestra policía, más amiga de cafés y cabarets que de trabajar, encontraba solamente a los que hacían ruido, en aquella labor callada, pero vasta y fecunda; de regreso de Francia, a donde íbamos todos los años con la colonia Escolar para que los niños sobre el terreno mismo comprendieran el significado de las fron-

tro, y al ver y escuchar lo que le decían aquellos niños, me abrazó llorando de emoción, y haciéndome sentar en el sillón de su hermano, en el que no dejaba sentar a nadie, mirando con ensueño a los niños y a los profesores, nos dijo: ¡Ahora sí que veo que mi hermano no ha muerto! ¡No ha muerto, no! No mueren jamás las ideas justas, ni tampoco el recuerdo en los hombres que han sido grandes, porque han servido al ideal de sus celos con valor, pasión y abnegación infinitas.

Ha transcurrido más de un cuarto de siglo del fusilamiento de Ferrer, y hoy no seríamos dignos de él, si al poner una placa y dar su nombre a una plaza de la ciudad que le vió trabajar y morir, no fueran la organización, los hombres y las ideas que él amaba, por las que vivía y por las que murió, los que hablasen, habiendo conquistado ya para siempre el alba de un mundo nuevo; habiendo preparado ya antes de que ella alboreara, un puñado de Maestros de alma nueva que serán faros de nuevas Escuelas.

Si en estos cinco meses de guerras y dificultades, enemigos encubiertos o descarados, no hubiéramos logrado que la pedagogía nueva del ideal de nuestras vidas se hubiera difundido con pinceladas de luz a todos los ámbitos; si no pudiéramos proclamar en voz alta que la Escuela Nueva Unificada en Cataluña ha abierto en Barcelona solamente ya un centenar de Grupos Escolares, con más de sesenta mil niños, cuando la Escuela Oficial, en el transcurso de su existencia, había logrado dar Escuela escasamente a treinta y cuatro mil niños. Si no pudiéramos proclamar que la Escuela Nueva Unificada que hoy ama todo el pueblo de Cataluña, es la hija de la Escuela Moderna que nació en nuestras almas con hálito de infinito, no sentiríamos como sentimos ahora el orgullo de poder hablar en nombre de la C. N. T.

¡Esta es, desde ahora, la Plaza de Francisco Ferrer y Guardia!

Activitats de Francesc Ferrer i Guardia

FERRER PEDAGOC

L'aspecte més remarcable de la seva personalitat, és com a pedagog. Com a pedagog, pensà, actuà i somnià en la seva vida. I a més és escaient de donar-hi una mica d'extensió en una revista del caire com aquesta.

"No hi ha res que mostri que Ferrer fos un geni pedagògic en cap sentit ample i liberal de la paraula. Concebia l'ensenyament com a mitjà de propaganda, com una arma d'alliberament social i econòmic" (1).

També Heaford, ha pretès demostrar en el seu opuscle *L'Ecole moderne* que Ferrer no era tant l'iniciador com el sistematitzador de l'ensenyament democràtic.

Ben cert que Ferrer no era de l'encuny de Pestalozzi, per exemple. Es justament per això que hom el podria considerar com un geni. Ferrer no concebia la pedagogia desvinculada de l'alta missió social de renovació humana. No era un pedagog—podríem dir—en el sentit estricte i intrínsec del mot. Era un pedagog revolucionari. Ve't ací la més exacta definició.

Ferrer, pedagog revolucionari. Però pedagog al capdavant. Pedagog revolucionari, innovador, original, ambició de projectes d'educació.

Ferrer veia en l'escola, la més formidable arma per educar revolucionaris. Concebé, doncs, la pedagogia al servei de l'ideal, com a mitjà de propaganda d'alliberació humana. Manta vegada havia dit: "No puc concebre la vida sense propaganda." Això, per a ell, era una divisa.

Res no fa dubtar de Ferrer com a iniciador de l'Escola Moderna. Els esforços precedents no reeixiren a transcendir a l'acció. Sistematitzador o no, el cert és que ell n'era l'hèlix propulsora de totes les activitats.

Temps abans d'establir l'Escola Ferrer es relacionà amb Mme. Ernestina Meunier. Passà molt de temps fins que pogué destenir-li les seves acèrrimes conviccions religioses, de les quals, però, no renuncià mai ni a l'hora de la mort. Les ruïnes de Volney sembla que obriren un esvoranc en l'ànima de Meunier. Més tard assolí d'interessar-la en el seu pla d'ensenyança basat només en les ciències naturals. Quan morí li llegà la fortuna, amb els cabals de la qual Ferrer tenia camp obert a les seves aspiracions.

La novetat de l'Escola Moderna era l'aplicació de mètodes moderns i científics de pedagogia i en segon lloc la inculcació de doctrina racionalista, humanitària, antimilitarista, antipatriòtica.

L'ensenyança de l'Escola, era àcrata. Acrata, no pas incendiària. Tenia per principi "ni dieu ni maître".

Ferrer havia parlat d'idees de demolició al cervell, frase valent-se de la qual l'acusaven com a terrorista. Ell ratificà, ço és: la introducció, en el cervell de l'esperit racional i científic, d'idees de demolició de tot perjudici.

En certs aspectes l'Escola Moderna tenia concepcions darwinistes o filo-darwinistes, o si altra cosa no, cercava orientació en tal sentit (2).

Un llibre, on les tendències de l'Escola Moderna poden ésser clarament examinades, és el *Compendi d'Història Universal* de Clémence Jacquinet. Jacquinet fou col·laboradora i directora de l'Escola. Ferrer, naturalment, n'era

el fundador. Clémence Jacquinet, abans ja havia dirigit una escola laica a Sakha, Egipte.

La història esmentada consta de 3 volums i està dividida en cinc parts:

- I. Dels temps prehistòrics a l'Imperi Romà.
- II. L'Edat mitjana.
- III. Els temps moderns.
- IV. La Revolució Francesa i les seves conseqüències.
- V. De Napoleó fins als nostres dies.

Les publicacions de l'Escola Moderna passaren de quaranta llibres escolars de contingut variat. Alguns eren textos elementals d'aritmètica, geometria, geografia, gramàtica, etc. Altres són tractats seriosos com *L'Origen del Cristianisme* de Malvert, *La substància universal* de Bloch i Paraf-Javal i *L'Evolució superorgànica* de Llúria, amb un prefaci de Ramon i Cajal.

Es destaca entre les publicacions *Les aventures de Nono*, de Jean Grave, traduït per Anselmo Lorenzo. Durant tres anys d'ús corrent fou el llibre predilecte per als infants. Llibre fantasiós que s'adapta a la sensibilitat de l'infant i de fort contingut de ferment revolucionari contra les injustícies de classe, on es proclama el dret a la felicitat i es parla d'una pau humana i general.

L'Escola Moderna publicà com a testimoniatge del seu esperit i dels seus mètodes un "Butlletí" mensual que hom qualificà, tanmateix, més interessant que els seus llibres de text. Era un butlletí adreçat als pares de l'infant i especialment als mestres. Consistia en traduccions d'obres de Paul Robin, Reclus, Flammarion, Anatole France, Hervé, Spencer, Gorki, etc., i especialistes francesos, belgues, italians i americans en qüestions d'educació i d'higiene.

Cada dia es llegia als infants una mena de redactat, que feia referència a principis i idees de l'Escola.

A voltes tenien semblança de màximes morals. D'altres amb termes clars i violents eren antimilitaristes, areligiosos i de caient àcrata.

Donem notícia d'un:

"LA TABERNA

"Quina llàstima que hi hagi una infinitat de tavernes en lloc d'escoles lliures! A la taverna els homes s'embruixen i llencen el pa de casa. Les dones també sofreixen i degeneren, i els infants corren pels carrers abandonats, mal nodrits i mal vestits; i quan arriben a homes grans no saben ni escriure, fan el mateix camí que llurs pares."

Durant cinc anys tot anà rutllant.

El divendres sant, 12 abril del 1906, mil set-cents alumnes de les escoles lliures de Catalunya seguint un vell costum anticlerical, s'aplegaren en un festival a Barcelona. Això va despertar una tempesta d'ires.

El 31 de maig del mateix any 1906, amb motiu de l'atemptat regicida al carrer Mayor de Madrid, Ferrer fou detingut. Morral havia estat bibliotecari de l'Escola Moderna. Ja sobraven pretextos; aquesta va ésser clausurada.

Ferrer va ésser alliberat el 13 de juny del 1907.

Privat del cercle reduït de l'Escola Moderna (3), es llançà cap a l'organització internacional.

París fou el centre de les seves activitats. Allí establí contacte amb molts homes de lletres i ciències.

(3) Ans de la seva detenció, el nom de l'Escola Moderna, no es conegué fora la Península o de l'Amèrica hispana.

(1) William Archer: *Ferrer i Guàrdia. Vida, procés i mort*, pàgina 267.

(2) Salvador Canals: *Los sucesos de España en 1909*, pág. 74, volum II.

La Lliga Internacional per a l'educació de la infància estava composta per Anatole France, president honorari; Ferrer, president; C. A. Laisant, vice-president; Charles Albert, secretari. El Comitè Internacional estava compost per Ernest Haeckel (Alemanya), Giuseppe Sergi (Itàlia), Paule Gille (Bèlgica), A. Roorda van Eysinga (Suïssa), per L. Descaries, Fourniere, Malato, Naquet, Sembat i d'altres.

Fa estrany veure el nom de Maurice Maeterlink, entre els seus membres puig que els principis de la Lliga estan en pugna amb les seves idees.

Aquesta tenia com els dos principis cabdals:

1.ª L'educació donada als infants haurà de descansar sobre una base científica i racional: tota noció mística o sobrenatural, doncs, haurà d'ésser bandejada.

2.ª La instrucció només és una part d'aquesta educació, que hauria d'incloure, al costat de la formació de la intel·ligència, el desenvolupament del caràcter, el conreu de la voluntat, la preparació d'un ésser humà ben equilibrat moralment i físicament, amb les facultats harmoniosament relacionades i portades al màxim poder.

Mentrestant activava la seva editorial (Corts, 596, Barcelona) de diverses maneres. Preparava edicions il·lustrades de *L'homme et la Terre* de Reclus, *La Grande Revolution* de Kropotkin.

Enmig de tot, Ferrer projecta una ambiciosa empresa. Es tractava de publicar una **Enciclopèdia d'Ensenyament Popular Superior**, que havia de constar de quinze volums.

- I. L'evolució dels móns.
- II. La història de la Terra.
- III. L'origen de la vida.
- IV. L'evolució dels éssers vivents.
- V. Els factors de l'evolució orgànica.
- VI. L'origen i el desenvolupament de l'home.
- VII. El pensament.
- VIII. La història de la civilització.
- IX. Les religions.
- X. Les lleis i les morals.
- XI. L'organització social.
- XII. Els sistemes econòmics.
- XIII. L'evolució de la tècnica i de l'art.
- XIV. Els factors de l'evolució social.
- XV. L'home i el món.

No fou a temps a posar els seus fonaments. La mort li truncà la seva més gran aspiració.

Podríem parlar molt extensament de Ferrer com a pedagog, sense por d'esgotar la matèria ni en un dens volum.

Veritablement Ferrer consagrà la seva vida als ideals pedagògics. La pedagogia concebuda com a ideal de propaganda per a futures promocions, al servei dels postulats d'alliberació social i humana, fou el seu suprem ideal. L'Escola Moderna n'era la seva plasmació immediata.

Fins davant la mort invocà l'Escola Moderna, amb un crit de Visca.

FERRER ANARQUISTA

William Archer, en parlar, de pas, de Ferrer com a anarquista, estudia el medi polític-social peninsular per tal d'inferir-ne les causes de l'arrelament de l'anarquisme al territori ibèric.

Es curiós, si més no, de donar-ne idea.

Parlant de les "regions manufactureres d'Espanya", sintetitzant en concret allega aquestes tres raons:

1.ª Les masses obreres com a classe, són massa ignorants per a formar-se un concepte del complex mecanisme social. No conceben una intelligença directora.

2.ª El caràcter espanyol, quan és decidit a pensar, tendeix al somnieig idealístic.

3.ª Un poble que sofreix diàriament els mals d'un des-govern estrètament centralitzat, fuig d'un sistema dolent vers l'especiosa alternativa de l'absència del sistema.

(Particularment en el que es refereix a Catalunya, Jaume Miravittles, assenteix al fet que "els fundadors de l'anarquisme són catalans"; per tant elements que han sistematitzat una forma del pensament català. Ara, bé. Va produir-se simultàniament la immigració. L'industrialisme català, l'standard de vida a Barcelona, van ésser-ne causes. En ésser a Catalunya aquests immigrants es trobaven davant un complex... Llur inadaptació i el sentiment d'inferioritat que portaven, els situava en un estat de rebel·lió. Aquest esperit de rebel·lió es canalitzà a través de l'anarquisme) (4).

Hom diria que talment William Archer cerca, en estudiar la situació d'aquell temps, de llevar-li el títol d'anarquista. Més claf: le'n disculpa. No caldria més. Més que un favor, jutjo, que és fer-li un greuge.

Es cert que no hi ha cap prova que Ferrer fos un terrorista. Es cert que no hi ha ningú de tots (siguin del matís que siguin) els que de prop o de lluny han estudiat Ferrer, que li hagi negat el qualificatiu d'àcrata. Per tal apareix Ferrer, inqüestionablement àcrata.

Es per això que tal vegada hauria escaigut més d'encapçalar aquesta part intitulant-la "Ferrer, àcrata".

Arribaré a admetre que no era exactament un anarquista en el sentit prosista o rigorista, i ortodox (si és permisible d'emprar aquest adjectiu, ací terriblement paradoxal) de l'anarquia.

Ferrer era, en definitiva, un anarquista idealista. Ideològicament potser conjugava més amb la definició de l'anarquisme de Kropotkin que amb la concepció de Bakunin i en certa manera, d'aquest darrer, n'apareix com l'antítesi. Ideològicament Ferrer tenia un criteri eclèctic inspirat i refòs a través de Kropotkin i de Reclus, saturat, a més, d'alguns matisos—no pas dels utopiats i esceptics de l'ètica d'Spencer.

Van aparèixer unes declaracions a "España Nueva" al número 14 de novembre del 1906, en les quals Ferrer nega que sigui anarquista perquè **hom tenia un anarquista com un home sanguinari, enemic de la humanitat i partidari del mal per amor al mal.**

Ell aclarí: "Al contrari, detesto el vessament de sang, treball per la regeneració de la humanitat i estimo el bé per amor al bé."

A desgrat d'això—aquestes declaracions es justifiquen elles mateixes—l'anarquisme de Ferrer no empal·lideix ni abans, ni després, ni al marge d'aquestes declaracions, posat que les considerem verídiques.

El programa de l'Escola Moderna era indiscutiblement àcrata.

La seva finalitat era conceptualment llibertària: anti-patriòtica, antimilitarista, racionalista, antiestatal.

Ferrer inqüestionablement, àcrata. Ferrer anarquista a la fi. Ho era el seu programa i la seva obra. Les seves ambicions recolzaven damunt l'ideal humà de l'anarquisme. Una anàlisi objectiva i general sobre Ferrer, sobre la seva vida permet d'afirmar sense dubitacions que idealísticament Ferrer era anarquista i àdhuc temperamentalment.

Ni ahir, ni avui, ni demà ningú no podrà negar una veritat que apareix diàfana: Ferrer, anarquista.

(4) Vegi's l'hebdomadari "Ara!!", ans òrgan d'Espartacus, suara òrgan de la J. E. R. E. C. Discurs de Jaume Miravittles, any I, 3.ª època, n.º 2, Barna, 12 de juny del 1937.

PROCÉS I MORT DE FERRER

Darrera la mort de Ferrer va aixecar-se una tempesta de protesta per tot Europa. Ningú no ho hauria vaticinat.

Es celebraren mítings de protesta i manifestacions a Londres, Roma, Berlín, Brussel·les, Lisboa, Toló, Gènova, Venècia, Nàpols, Oporto, etc.

"Quan el dijous 14 d'octubre del 1909 Europa llegí als periòdics la notícia terriblement lacònica, l'estupor esdevingué general. Seguí la indignació profunda, enorme, durable."

"A Roma, a París, a Berlín, els més irascibles marxaren contra les ambaixades del Rei Catòlic, protegides pels policies. Es vessà sang... Totes les imprecacions manifestaven que Torquemada i els seus Inquisidors eren legítims en les seves èpoques" (5).

Nou dies més tard el Gabinet que presidia Maurà, dimetí.

Va ésser a mitjanit del 31 d'agost del 1909 quan Ferrer fou detingut a Alella pel sometent. D'allí fou tramès al Governador Crespo Azorín. Després, el judici.

A la primera notícia que havia estat pres i processat i condemnat a mort, per les parets de París aparegueren cartells que en protestaren iradament.

"Va aparèixer un full mural signat per Naquet, Laisant i Charles Albert que acabava així: "Français, vous ne permettez pas qu'on l'acheve!" (6).

Què hi ha de ver en el procés de Ferrer? Per què se'l condemnà?

Estudiada la versió oficial del procés, se'n conclou inconfusiblement això: Van declarar-lo culpable "como autor y jefe de la rebelión".

Ben segur que mereixia la mort, segons la llei de totes les nacions, si és que era l'instigador i el director de la revolta.

Taxativament: ho era? Ací rau el problema.

Va ésser amb aquest caràcter i només amb aquest caràcter que el condemnaren.

Hom sap que Ferrer no fou víctima de llei marcial. L'estat de guerra, havia cessat feia temps i la llei normal havia reprès la seva vigència. Fou jutjat per un Consell de Guerra i hom demana per què. Si això podia ésser legal, els motius que ho precisaren no ho són tant (7).

Els seus acèrrims detractors han deixat ben assentat, és clar, que Ferrer no fou condemnat per les seves idees. El report oficial del judici es traeix ell mateix en diversos apartats. Malgrat les afirmacions que no provaren res; les referències tèrboles i testimonis documentals; es recorre sovint, com a base, a les idees que professava Ferrer, per induir-ne concauses determinatives d'enjudiciament.

Moltes de les acusacions tenen un model com el de Verdaguer i Callís, que afirmava que "segons notícies que no té manera de comprovar, però que creu exactes, els esdeveniments foren impulsats i guiats per Ferrer i Guàrdia".

(5) G. Normandy i E. Lesueur: *Ferrer, l'homme et son coeur. Son oeuvre. La mort. Castille contre Catalogne*, pàgs. 10 i 13.

(6) Normandy i Lesueur: *L'obra resmentada*, pàg. 101.

(7) Jean-Jack Haspar: *Pour la revision du proces Ferrer*, pàgina 12.

La malícia i la ingenuïtat hi són paleses.

Ferrer cabdill de la revolta? No.

Alguns que han defensat la manera irregular com es féu el procés i la seva condemna, àdhuc han arribat a accedir que si Ferrer no era "caudillo y jefe" de la revolta era almenys el seu inductor i d'ací n'induiren que era reu de mort. L'argument no pot ésser més especios i antijurídic.

"La sedición no tuvo unidad de pensamiento, ni homogeneidad de acción, ni caudillo que la personificase, ni tribuno que la enardeciese, ni grito que la concretase. En cada calle se vociferaban cosas distintas y se batallaba con diferentes miras" (Angel Ossorio, Barcelona, julio de 1909". "Declaración de un testigo", Madrid, Imprenta de Ricardo Rojas, 1910" (8).

Quan a les Corts es demanà la revisió del procés Ferrer repetidament es debaté la qüestió entorn del que era clau del problema; si és que era o no dirigent d'aquell moviment (9).

Ferrer fou condemnat. I l'acusació que era base fonamental per a la seva condemna, resta esboirada entre divagacions i inconcrecions i referències no provades seriosament, al costat de proves positives i fefaents que en revelen la falsedat. Precipitació i pressions extra-judicials? Possiblement, i potser no massa mala fe. N'és un símptoma delator, entre molts, el reportatge telegrafiat al "Times".

Ferrer fou condemnat. No hi valgué la reunió de Ministres celebrada hores abans d'executar-lo ni l'allau de protesta que venia d'Europa.

Com sigui, el procés de Ferrer passarà com una monstruositat jurídica i una injustícia que hom qualificarà d'assassinat.

Ferrer davant l'ineluctable mantingué l'ànim invicte, serè, insubornable. A tothom sorprengué la seva sang freda. Fins a última hora sabé conservar la intransigència per l'ideal.

Per què aquesta serenor d'esperit àdhuc davant l'escomot d'execució? L'avalava el veredict de la seva consciència que el declarava inculpa.

A darrera hora dictà un llarg i detallat testament al notari Permanyer.

N'extraïem aquest fragment que ensems constitueix una confessió de fe anarquista:

"Desitjo que els meus amics parlin poc de mi, o no gens, puix que elogiant homes creem una mena d'ídol i això és una pràctica perjudicial per al futur de la humanitat."

Dret, serè, donant el rostre descobert, enfront dels soldats, digué aquestes paraules finals: "Apunteu bé, fills meus! No és culpa vostra. Sóc innocent. Visca l'Escola..."

Tres bales al cervell el feren caure desplomant.

J. GUIVERNAU I JANÉ

Barcelona, 11 d'octubre del 1937.

(8) L. Simarro: *El Proceso Ferrer y la opinión europea*, pàgina 139.

(9) *Consulti's Affaire Ferrer devant les Cortes*, de Julien Cruzel.

PREC

Tots els companys mestres delegats de Grup, del Sindicat Unic de l'Ensenyament i Professions Liberals són pregats de passar per aquesta Redacció, Passeig de Pi i Margall, 35, planta baixa, on se'ls assabentarà d'assumptes relacionats amb NOU MAGISTERI.

ESCUELA NUEVA

...Y un día, de aquel amor de hombre y mujer, nació un niño, a quien la vida le fué dada sin consultárselo, por libérrima voluntad de los padres. Por ello, éstos contrajeron con el niño el gravísimo compromiso de laborar por su bien, de ponerle en la lista de la felicidad y empujarle hacia la meta.

Pero algunos padres poderosos, egoístas y crueles acapararon los senderos de la dicha y de la alegría para sus hijos, y, aunque había lugar para todos, hicieron tales senderos patrimonio exclusivo de unos pocos. Y sus niños anduvieron sobre rosas y los otros anduvieron sobre espinas...

Pasaron los años. Y cuando los que por senderos de abrojos iban y pedían algo de equidad, los látigos de los egoístas silenciaban su Hambre de Justicia.

Pasaron los años. Y contra el egoísmo, la iniquidad y la injusticia, surgió la gran reparadora: la REVOLUCION.

Y la Revolución vivimos. Y su gran deber, su primer compromiso a cumplir, es mirar por el niño y hacer albo y risueño el sendero de sus días. Pero para ello ha de sentar sus reales en la Escuela, liberándola y dejándola ser Vida y Luz de la Infancia.

¿Cómo?

El gran secreto, es éste: DEJAR VIVIR A CADA NIÑO SEGUN SU PROPIA NATURALEZA.

Por convertir en realidad este sencillo deseo lucha la

C. N. T. Por esto lucha y por esto ha elaborado su plan de Escuela Nueva Unificada.

Camarada niño:

La C. N. T. trabaja para ti.

La C. N. T. ha propulsado la creación de la Escuela Nueva Unificada, que pone a todos los niños en igualdad de condiciones, sean cuales fueren las condiciones económicas y la significación sindical y política de sus padres.

¿Sabes, niño?

LA ESCUELA NUEVA es para ti libertad, sol, luz y alegría.

LA ESCUELA NUEVA dice juegos, trabajo, fuerza, vida.

LA ESCUELA NUEVA supone igualdad y fraternidad entre todos los niños.

LA ESCUELA NUEVA te enseñará los rectos caminos de la Justicia y del Bien.

LA ESCUELA NUEVA tendrá comida sana para tu cuerpo.

LA ESCUELA NUEVA nutrirá tu espíritu de verdades y lo hará partícipe de la Ciencia.

LA ESCUELA NUEVA abrirá a todos las puertas de las Universidades, haciendo posible que cada uno haga según sus posibilidades.

(Del manifiesto que publicó la Federación Regional Levantina de la Enseñanza (F. N. S. E.)

DES DEL FRONT

Camps adormits sota un sol ardent, terres ressecades per les soledades de l'estiu, tot justpassat, i despullades de tot el fruit que podien donar, cases isolades que talment diríeu vaixells perduts entre les ones d'un mar solidificat; pobles petits i allunyats uns dels altres, on no es sabia fins fa poc res del confort i la modernitat de la vida. Heus ací l'Aragó, heus ací la terra on Durruti tallà en sec l'avenç feixista.

I era precisament en aquests camps, en aquestes terres resseques, on els camperols treballaven com unes bestioles, de sol a sol, amb jornals miserables, on hi havia més sement feixista, car el caciquisme i la ignorància fomentats per l'Església posseïen ací llurs millors reductes.

Quines paradoxes té la Història! Saragossa, la ciutat anarquista cent per cent, és presa fàcil pel feixisme. La plana de "Los Monegros" amb una església per cada 10 habitants i la cultura no existia per enlloc és on el nostre Durruti, l'Anarquista enter, talla l'avenç i desfà els somnis dels sublevats de Saragossa i dona el cop de mort a la revolta feixista espanyola.

Quan, venint de Catalunya, de la Catalunya culta, treballadora, de terres ubèrrimes i sempre verdes, s'arriba a terres aragoneses: Candanos, Bujaraloz, La Almolda, Sariñena, Monegrillos i es veu la misèria, la incultura i el retard en què es trobaven aquests pobles, hom es pregunta què cal fer: si una acció guerrera o cultural o les dues a la vegada; solució, aquesta darrera, que adoptà Durruti i que ha continuat la 26 Divisió continuadora de la seva obra, per tal de fer-se seves aquestes terres tan minades per l'analfabetisme i la incultura.

Cinema, ràdio, conferències, escoles, concerts i mil altres mitjans per tal de fer arribar la cultura a l'abast del poble, és el que s'ha posat en pràctica a fi d'assegurar-ne la possessió.

Aquells pobles que en començar la revolució de juliol

no eren més que un camp adobat per a les maniobres de baixa espècie de tots els cacics de la rodalia es van convertint poc a poc en llocs que si bé tenen un caire rural no deixen de posseir el mínim de confort i de civilització que hom pot demanar-los.

Tots aquells infants que no tenien escola poden anar-hi ja. Aquelles esglésies, niu d'obscurantisme, que llençaven una ombra sinistra damunt d'aquests petits poblets són ara els locals més indicats per a donar-hi sessions de cinema educatiu, conferències i concerts per a instrucció i esbarjo dels habitants d'aquells pobles. Els camps immensos de terres dures, on hi deixaren la suor i la sang centenars de generacions de miserables serfs de la gleba, són avui conreats amb màquines moderníssimes. Es van incorporant, en una paraula, aquests pobles a la vida de la civilització, de la que vivien completament apartats.

Molta feina s'ha fet, però és necessari fer-ne molta encara. Per tal de portar-la a cap es necessita gent disposada a fer-ho i molts elements, dels quals no pot disposar una unitat militar creada per a altres fins. Però al girar els ulls vers la reraguarda i al veure tants i tants éssers emboscats en milers de llocs diferents amb excuses estúpides i que no tenen altra feina que passejar-se per tots els llocs d'esbarjo insultant la misèria de llurs germans, venen ganes de pensar què se'ns està enganyant i de demanar, en nom de la humanitat, que s'obligui a tots aquests éssers de què parlàvem, a anar al front de la cultura a ajudar els qui amb una abnegació exemplar simultanegen el fusell amb la ploma i el llibre per tal d'avançar el mateix en el terreny material que en el moral, encara que en llur esforç hi perdin moltes vegades la salut i la vida.

L. PAGES
26 Divisió

La Almolda, 3-X-37.

¡Nuestra venganza!

A Fetzet

Moriste cuando yo era un niño y tu muerte, digna de tu vida heroica de conspirador del Bien, fué, para mi alma apasionada, como un meteoro luminoso, que estremeciéndome infinito, hizo brotar, en mi voluntad, la firme promesa de vengarte. Transcurrieron los años y creyéronte bien muerto los eternos enemigos de la luz y, acaso, falsos discípulos que para explotar tu nombre —¡nuevos y eternos fari-seos!— quisieron empuqueñecerte, hasta encerrar tu alma, siempre abierta al infinito, en los estrechos moldes de las técnicas de un momento.

Llega el 19 de Julio, y el pueblo que amaste, pone en la presidencia del organismo pedagógico de la revolución triunfante en Cataluña, al hombre que se había prometido vengarte.

Y tu espíritu inmortal, enemigo ferviente de todos los dogmas y de todos los sectarismos, florece, renovado, en una rotunda declaración de principios del C. E. N. U., que sintetizan estas palabras: "Hay que rodear al niño de una atmósfera física y moral, que sea para él lo que la tierra bien labrada, el agua y el sol, son para la planta y la flor.

"Podemos coincidir en esta labor hombres de credos dispares, si sentimos que el niño es cual el capullo de la flor, que al abrirse debe tener color y perfume propio, y rechazamos lo mismo la pretensión de pintar los pétalos de la rosa, que la de deformar el mundo ilimitado de posibilidades de cada niño, al moldearle a gusto de no importa qué color o sector."

Clausuraron tu Escuela Moderna y por ello el C. E. N. U. del 19 de Julio ha abierto, sólo en tu Barcelona, CIENTO CINCUENTA Y UN grupos escolares capaces para OCHENTA Y DOS MIL NIÑOS.

¡Esta es nuestra venganza y nuestro homenaje en el XXVIII aniversario de tu fusilamiento!

JUAN PUIG ELIAS

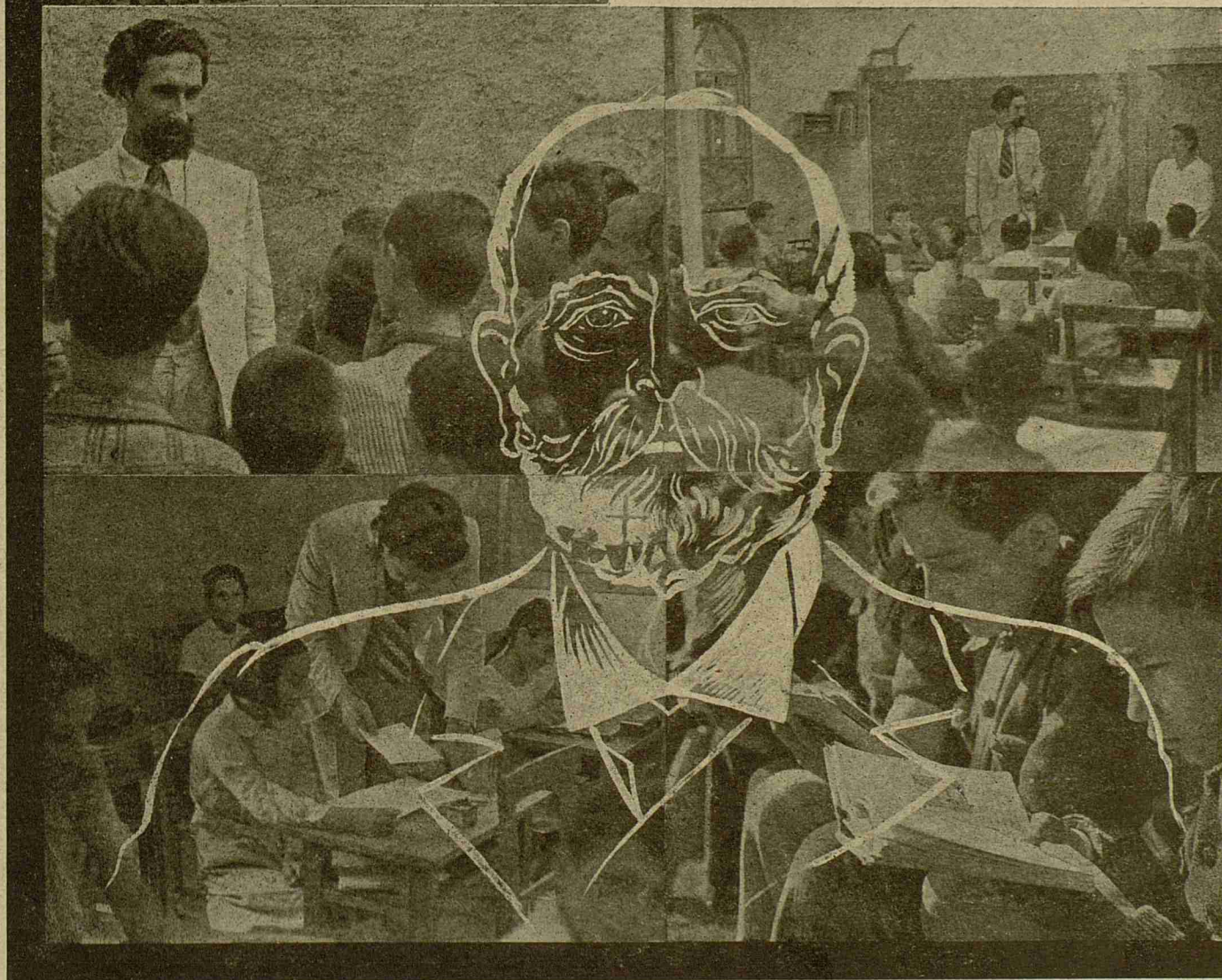

AE

ARCHIVOS
ESTATALES

*Ferrer, el màrtir de Montjuich,
encuentra su digno continuador, y
en la «Escuela Nueva Unificada»
la hija esplendorosa de su inmortal
«Escuela Moderna»*

A FERRER I GUARDIA

*Guaita des de l'ombra del no res,
guaita des del tot de llum immensa
guaita des d'on siguis, lliure o pres,
com l'obra que engendrades ja comença
a prendre el vol estès.*

Josep Me MURIA

Aspiracions

No és estrany sentir a dir que l'anarquia regna pertot, que tothom fa el que vol, com si anarquia fos sinònim de desordre, malestar, predisposició a la desobediència, superació de les forces bestials de l'home a les nobles de l'esperit, la relaxació de l'instint enfront a les virtuts morals. I és que encara avui els elements que han gaudit de les benaurances que el progrés i la civilització han donat als humans poden continuar fruint-les i propagant arreu les falses concepcions que han sotmès els mancats de formació espiritual a uns preceptes qualificats de morals i que no han servit, ni serveixen sinó per a poder continuar usufructuant els privilegis, les minories agosarades i mancades d'escrúpols.

Les tribulacions que en si enclou la vida i la manca de preparació, entre altres motius, fan que molts pares sense voler-ho, eduquin llurs fills en aquells sistemàtics prejudicis que precisament voldrien que no ocorreguessin. La voluntat és una, però la realitat és una altra perquè no és fàcil desprendre's en mesos d'allò que la humanitat de generacions en generacions ha anat conreant durant segles.

Esponàniament és impossible passar d'una concepció de la vida a una altra. Es precis sembrar i conrear la bona llavor perquè doni bons fruits. I el conreu requereix diverses activitats, essent una de les principals, extirpar les males herbes que puguin restar aliment a la nova planta. L'emancipació individual i col·lectiva, la superació de l'home per si mateix, la llibertat en el més ample sentit del mot, no pot existir mentre hi hagi qui vulgui restar-ne a un altre per a beneficiar-se'n, i aquesta concepció de superar-se perjudicant els altres, existeix.

Si els pares poden aduir negligència en la pròpia formació per a conduir llurs fills, no pot de cap de les maneres posar-la en evidència el professorat de tots els graus. El mestre, el professor, el catedràtic tenen elements suficients per a obrar rectament i han de conduir i formar els educands tal com l'essència de l'esperit és: net, intangible, recte, pur, il·limitat.

Però el mestre quan rep l'infant, aquest es presenta format en part en uns motllos que ha creat la família i l'ambient, ha adquirit idees, hàbits, etc., que no sempre l'encaminen al fi que l'educador es proposa, i com que res del que posseeix l'educand es pot negligir, afirmarem amb Ferrer i Guàrdia, que és precis despulgar l'infant de tots els prejudicis que l'enverinen si volem assolir la llibertat i l'emancipació integral de tots els éssers humans; en un mot que l'home obri per si mateix.

DEL PLA

LOS MEDIOCRES

¿Sois fuertes? ¿Sois brillantes? ¿Sois inteligentes? ¿Sois buenos? ¡Ah! ¡Como sobresalga vuestra cabeza más allá de lo señalado por el cartabón de Pilatos... guardaos!

Y esos "bichos"... son proteiformes, como los elementos de los teósofos, ya pesados, ya escurridizos, ya gelatinosos. Sus faces varían desde el aspecto del buey hasta el perfil del ratón, pero la estatura moral, psíquica de sus almas, es la misma: ¡ni muy alta ni muy baja!

Su odio a lo superior, a lo que los domina y empuja, con la comparación, es instintivo. ¡Guardaos de los mediocres! Ellos son los que envenenarán vuestro perro, os robarán vuestro gato, y echarán el "zapozolesco" en vuestro puchero.

¡Sois sus enemigos naturales! Les hacéis el cruel daño de ser más fuertes, más brillantes, más inteligentes, más buenos que ellos.

¡Si siquiera fueran imbéciles!

Pero no. Ellos tienen la suficiente cantidad de talento para conocer que se les supera, y entonces, no teniendo la divina virtud de admirar, procuran hacer daño, y ya que no les es posible morder... roen.

¡Son la Rata y el Ratón de los ubérrimos trigales de la vida!

JOSE INGENIEROS

El interés de los niños es más intenso cuando la Escuela está en plena Naturaleza

A E

ARCHIVOS
ESTATALES

L'educació física s'imposa

Avui dia 9, porten tots els diaris locals el parlament pronunciat ahir nit pel ministre Chamberlain escoltat per més de 50,000 persones al Congrés Conservador de Scarborough, on ha tingut lloc l'acte.

Chamberlain parlà de política, de la guerra sense prèvia declaració, comentà el gran discurs d'en Roosevelt, plantejà el problema espanyol i parlà del rearmament britànic i de qüestions econòmiques.

Però cloué el discurs, fent una crida a favor de L'EDUCACIO FISICA DE LA NACIO, per la defensa nacional, a fi de mantenir la pau.

En un discurs polític, transcendental en aquests gravissims moments parlant d'educació física coronant el seu parlament un primer ministre alegant la suma importància de l'educació física d'una nació, això ho fa sols un home d'Estat britànic, un home pràctic, un home de visió, un home d'un horitzó mundial.

Si l'home ha nascut per a lluitar i defensar-se dels elements, de les vicissituds i contrastos de la vida i inclús, desgraciadament, dels seus propis germans, obsecats de vegades en concepcions interessades que promouen règims d'esclavitud i d'explotació, obligats, altres, en defensar interessos estranys al poble davant l'amenaça de les pistoles ametralladores del esbirro del Capitalisme mundial, i per fi, forçats a defensar-se dels eternals aventurers de la guerra que invadeixen un país, fent córrer riudes de sang, tragèdia que suportem fa més d'un any; és necessari preparar la salut de la seva intel·ligència i del seu cos, per a poder enfrontar-se a tots els enemics i vèncer-los, tant per la seva potencialitat física, com per la claretat del seu cervell, cultivant a ple sol, per mitjà de l'educació física i l'esport, en lluites esportives, sense odi ni rencors els seus sentiments nobles ensenyant gaudir d'una salut perfecta, per una vida feliç.

Fa uns mesos que escrivia a les pàgines del nostre gran rotatiu Solidaridad Obrera:

EL C. E. N. U. TE EL DEURE EN AQUESTA HORA DE PRIMORDIAL TRASCENDENCIA D'ENCAMINAR-

SE A L'EDUCACIO, APORTANT UN PLA COMPLERT D'EDUCACIO FISICA ADEQUAT A LES NECESSTATS I POSSIBILITATS DEL NOSTRE POBLE.

Puig Elies, l'home que ha imposat al C. E. N. U., tot allò que és nostre i que nosaltres sentim, del qual contingut aviat no en quedarà res, ni l'ombra, deia en una de les seves magnífiques conferències sobre l'Escola Nova Unificada: "Volem que l'infant en nèixer i abans de nèixer en el niu curull d'amor que ha d'ésser el ventre de la mare futura, tingui tot l'ajut i l'ambient favorable, per la forja d'una ànima nova en una vida plena."

I per aconseguir aquesta "Vida plena" en l'eufòria, en l'alegria de viure i en la confiança i el domini d'un mateix, ens imposen categòricament l'EDUCACIO FISICA per l'infant des del ventre de sa mare, fins arribar a la plenitud de l'home o de la dona, per tal de facilitar-li, en absoluta igualtat de condicions per a tots el desenvolupament de la seva personalitat.

La personalitat es comprèn de les característiques de l'ànima i del cos.

La cèlebre frase dels antics "ànima sana en un cos sà" no havia estat gravada pels fills del poble oprimat. Sols una casta d'explotadors de la humanitat, molts d'ells callats fins ara, però comencen a sortir i hàbilment segar-nos l'herba sota els peus, procurava donar als seus fills una educació física escolar, puix ells sabien la importància d'aquesta educació integral per a la vida futura dels seus fills.

I així el C. E. N. U. té el deure de forjar a més de l'ànima nova de l'infant el de plasmar un cos sà i bell i farà de l'educació física la columna vertebral de la nova educació. Saben que el nostre demà depèn del que fem avui en matèria d'educació, i que sols un poble fort, sà i bell d'ànima i cos pot ésser feliç i arribar als nostres ideals i superar-los.

Un pes enorme, una gran responsabilitat cau sobre de les espatlles dels homes del C. E. N. U. dels quals demanem capacitat, visió, sentit pràctic i un gran cor.

¡LA ESCUELA NUEVA!

El espíritu creador del niño mira ilusionado el fruto de su entusiasmo. Recordando las añejas clases de gimnasia y educación física es más encantadora esta visión de Mundo Nuevo

AE

ARCHIVOS
ESTATALES

El C. E. N. U. no ha tingut la visió de controlar el Comissariat de Educació física i esports, el qual si bé és dirigit per un home d'una gran cultura i d'una capacitat sense igual dins de la seva especialitat, el nostre bon company Dr. Soler, està rodejat d'un ambient partidista i poc favorable a ço que nosaltres creiem deu ésser aquest Comissariat, branca cultural de la Generalitat del qual parlarem un altre dia més extensament.

Aquests dies criden a la nostra joventut de 18 a 20 per a la preparació pre-militar. El Ministeri de Defensa Espanyol sap el que fa, senyalant les pràctiques esportives i l'educació física com a elements eficaços, per a desenvolupar les qualitats físiques i morals d'aquestes lluites nobles i desinteressades.

Comencem, puix, a les nostres escoles que porten encara una vida migrada, però de les quals han de sor-

tir els més fermes defensors de la llibertat del nostre poble que avui està escrivint unes magnífiques pàgines amb les seves gestes heroiques en pro de la llibertat de tot el món.

L'hom no ve al món amb una salut pre-establerta, amb una energia ja fixada abans. Es l'educació física que té mitjans al seu abast, per a transformar la cavallada macàbrica dels infants tarats, deformats i deficientes de funcions, en homes vigorosos i aptes per a complir llurs deures socials de manera perfecta i eficaç.

L'Escola Nova Unificada avui ja plenament en mans de la Generalitat té amb l'educació física un mitjà per a poder escalonar la perfectible condició integral de l'existència de l'home, de l'home lliure, de l'home perfecte,

Ricard FAGES

LLUITES

Acarar-se amb el món.

Enfrontar la força inèrta dels interessos creats, de les habituds, de les conviccions rutinàries, dels tòpics, de la societat constituïda.

Això és la missió dels homes que albiren amb ulls visionaris un horitzó de renovellament, de progrés o de redempció.

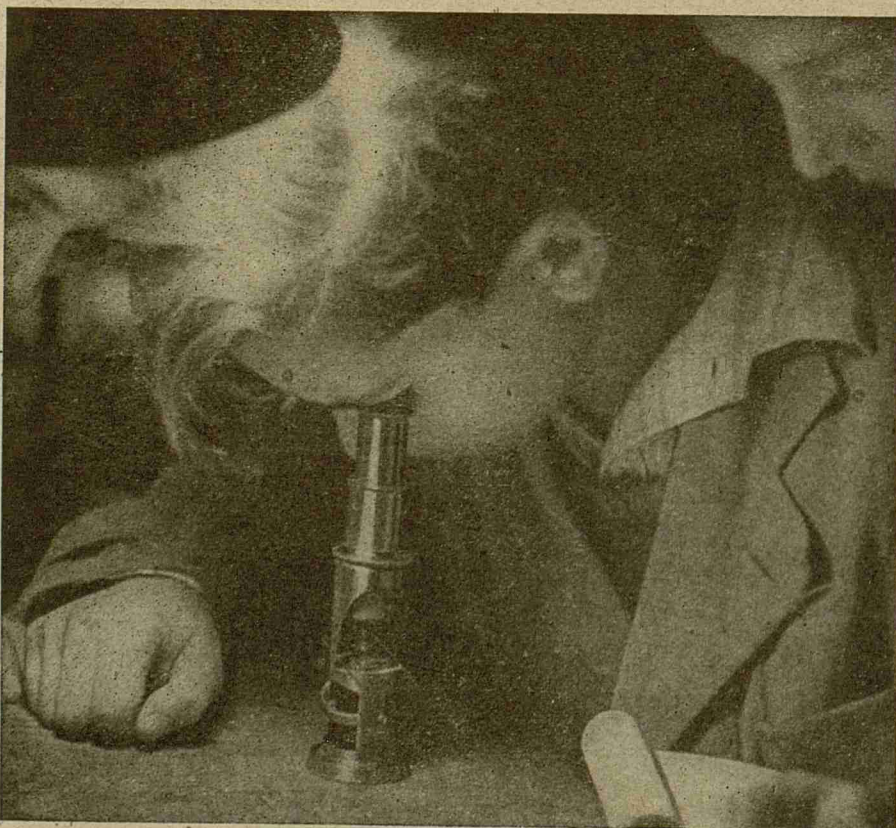
N'és la missió i n'és també el màxim esforç i el més heroic, perquè exigeix l'heroisme obscur de cada instant, de cada glop d'amargor que cal engolir quan s'és l'objecte incompres i el blanc dels odis.

Tot aquell qui es rebella, sigui pel que sigui, passa per aquest heroisme. I es rebella tot aquell qui aspira a coses millors que les que el volten. Perquè del qui es rebella contra el que és bo per introduir el mal per instint de destrucció, no en diem un rebel, en diem un dissolvent, o bé un virus.

I allò que més ens admira en la gesta de la creació de l'Escola Moderna, és el que té d'heroic esforç contra el món, pel renovellament del món. No ens interessen a nosaltres, simples copsadors del sentiment—escriptors—els tecnicismes, la discussió sobre el sistema; a nosaltres ens enamora el magnífic gest de rebel·lió de Ferrer i Guàrdia en mig d'aquella societat hostil lliurada a la inèrcia dels vells procediments i de les velles idees, gest fet actitud ferma sostinguda anys i anys amb l'heroisme dels amargs petits sacrificis de cada minut i de la lluita esgotadora contra l'ambient, en la penúria.

Un català donà l'exemple. Els catalans l'han de seguir: en les lluites de Catalunya, la tenacitat i l'heroisme de Ferrer i Guàrdia.

ANNA MURIA

La sana curiosidad del niño, orientada por la Escuela Nueva, abrirá nuevos horizontes a la Humanidad

A E

ARCHIVOS
ESTATALES

El caràcter docent del naturisme universalista

D'alguns anys ençà, s'ha accentuat per tot el món el moviment Naturista Integral, precisament en el sentit complet de renovació, no ja especialment dins l'aspecte que en diríem físic, sinó també dins els aspectes morals i psíquics de l'existència. Allò que començà essent una tendència d'higiene més aviat fisiològica, que es recolza particularment en el vegetarisme, anà evolucionant vers les conquestes del Nudisme Integral i, portat per la profunda revolució que la pràctica d'aquell representa, constitueix en l'actualitat internacionalment una síntesi cabdal—segurament la més completa en termes generals—dels ideals de renovació social i àdhuc llibertària.

Verament el Naturisme Integral, al qual s'anomena també Nudisme naturista, pel complet del seu programa, que comprèn tots els caires de la Vida començant per la Trofologia, això és: l'art i la ciència de tot allò corresponent a l'alimentació; continuant per la reforma de la moral sexual i el culte de la bellesa (que tal és l'abast del Nudisme), passant per la perfecció íntegra que es basa en el Bé i en l'Amor universal i que enclou la justícia social i política dins tots els aspectes i resolent per fi tots els altres punts d'higiene completa, tant moral com física; mereix el qualificatiu d'Universalisme, amb el qual també se'l coneix. I sota aquest punt de vista no cal dir com té una influència decisiva en allò que a l'ensenyament correspon. Es indubtable que l'empena del Naturisme integral ja es deixa sentir fins en sectors que en semblen especialment allunyats: les pràctiques racionals de la cultura física, ajuntant-hi particularment els exercicis de Rítmica i Plàstica; la generalització de les lliçons escolars a ple aire lliure, l'excursionisme i d'altres activitats similars provenen que el sentiment racional de retorn a la Natura és una de les característiques principals dels nostres temps i que la plena realització de l'Ideal Naturista Universalista, amb la seva identificació amb els Ideals Llibertaris, pot sintetitzar a meravella els caires de la nova Societat.

Fóra, doncs, convenient, que es reconeguéssin arreu la influència docent del Naturisme integral sobretot en allò que atany a organitzacions de la nova Escola. Certament fou degut a apatia dels nostres naturistes el fet de l'omissió d'una representació de les entitats naturistes barcelonines pel referent a l'organització dels treballs de re-

novació de l'ensenyament. I en el possible, quan l'oportunitat s'escaigui caldrà posar remei a l'esmentada omisió. Les simpaties que el Naturisme integral compta entre els elements fretuosos de vera renovació social, ha d'ésser motiu principal per a esmenar el fet d'aquella omisió. En els moments presents mentre laborem tots per a guanyar la guerra, no hem d'oblidar l'estructuració de les noves forces creadores vers un victoriós demà. Un apòstol hem tingut, un apòstol i un màrtir de la renovació integral de l'ensenyament: pels dies que Francesc Ferrer i Guàrdia lluitava per la racional idealització de l'estudi, el naturisme era quasi inconegut a casa nostra, i a l'estranger es començava d'afirmar. Jo penso que si les bales homeieres no haguessin transformat el fundador de l'"Escola Moderna" en víctima sublim (car tota víctima és sagrada) el seu esperit freturós de vida verament lliure i sana, hauria afegit a la seva concepció docent els altres postulats (podríem dir axiomàtics) del Naturisme Universalista.

Xavier VIURA

Cursos d'Idiomes

El Sindicato Unico de la Enseñanza y Profesionales Liberales intensifica su labor cultural organizando varios cursos de idiomas bajo la dirección del profesor Mawa.

Queda abierta la matrícula para la continuación del curso de ruso, que con tanto éxito se venía dando por el citado profesor compañero Mawa y que empezará el próximo viernes día 15 a las 7 1/2 de la tarde.

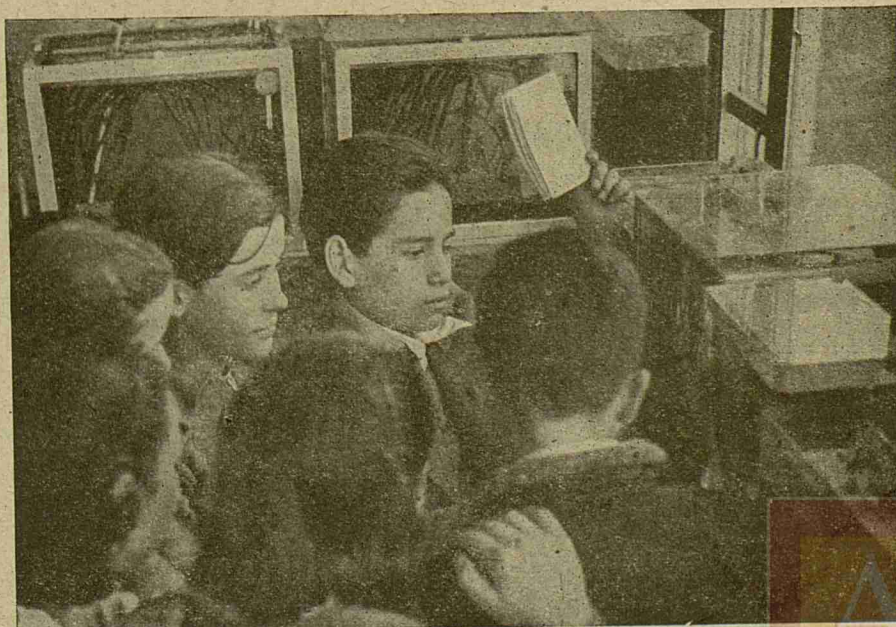
Se inicia otro curso del mismo idioma para principiantes.

Muy en breve empezarán nuevos cursos de los idiomas Francés, Inglés, Alemán, Catalán y Castellano.

Información y matrícula, todos los días, de seis a ocho, en el local sindical, Paseo de Pi y Margall, 35, planta baja.

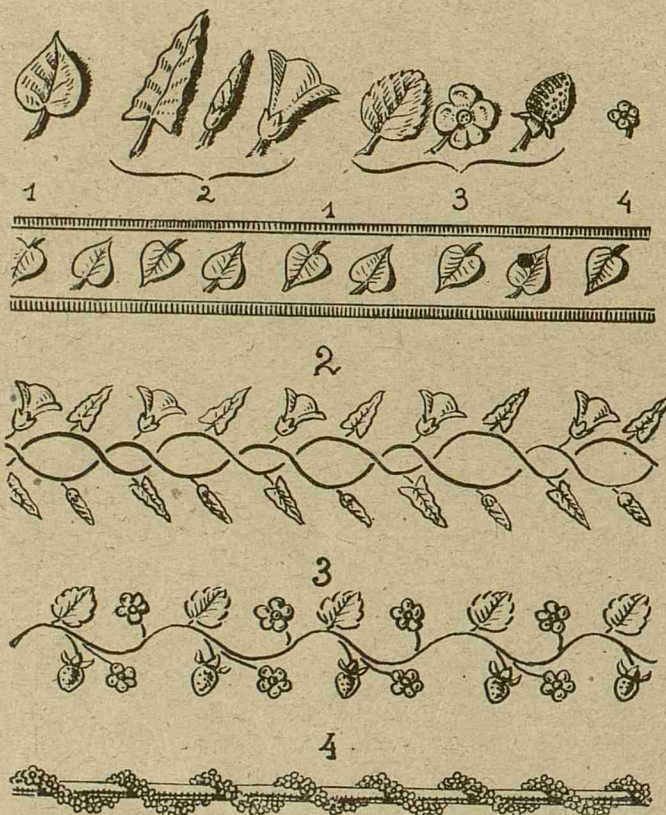
UNA LECCIÓN DE HISTORIA NATURAL

Los niños hacen sus observaciones estudiando con una seriedad de hombres, la vida y características de los peces que se mueven en el aquarium

Una lliçó de dibuix

Un exercici que agrada molt als infants és la formació de frisos amb un tema determinat, tret del natural.

En el gravat adjunt hi ha una fulla de forma de cor, una fulla i flor de campaneta, una altra fulla, flor i fruit de maduixa i una petita flor de miosotis.

Un cop fets els dibuixos esmentats, en papers a part, s'invita els alumnes que els colloquin en una faixa i en posicions diverses, a distàncies iguals i repetides, procurant donar la sensació de ritme, moviment i similitut entre els elements d'un mateix fris.

Deu esperonar-se a l'infant a fi de que cada un d'ells faci un treball personal, deixant-lo en llibertat de combinar els elements que entren en cada fris, a gust propi, vigilant solament el mestre que el dibuix sia fet amb cura i que un cop fet l'acolorixi.

Engresca molt als infants l'aprofitar el millor dibuix fet per a servir de model i motiu decoratiu, adornant amb ell el saló de llur classe,

ARQUER

MILICIAS CULTURALES

Todos los compañeros movilizados y presuntos movilizados, que deseen ingresar en las Milicias de Cultura deben presentarse al compañero Campá, de la Junta Central de este Sindicato. Los que estén en el frente deben mandar su nombre y dirección.

Consultori

N. S.—Evidenment, el D. de 9-9-37 així ho diu, però em sembla que els Mestres nacionals de l'Estat és de justícia que no les facin. Si l'Estat els ha donat la propietat no es compren com per a ésser *interins* de la Generalitat hagin de fer proves.

I. V.—La Generalitat ho fa molt bé de no donar les Direccions en propietat. En el D. O. 25-9-37 ja diu que ho farà quan retornin tots els companys del front.

R. R.—La O. de la Direcció General de 11-9-37 diu que sera l'Inspector qui proposarà el Director en vista de les condicions personals, professionals i polítiques. Per tant no hi ha nombre de l'Escalafó ni Estatut del Magisteri, per aquest cas, de fusió de Graduades.

Certificat d'aptitud.—Els llibres que demanen els trobareu al Consultori els dijous i els dissabtes, de set a vuit.

—Segons el Decret aparegut a la "Gaceta" del dia 29 proppassat, ha estat aclarida la situació dels Mestres nacionals del C. E. N. U.: Rest a ajornat el termini d'opció entre quedar-se a la Generalitat o tornar a l'Estat.

CORRESPONDÈNCIA AL FRONT

Pallejà: Tenim interès en saber notícies teves. Call i Lacueva. Divisió 26.

Maestro: Tus cigarros, tus sortijas, tus pendientes, son para el niño una pésima lección de inconsciencia y frivolidad.

F. FERRER

del idioma ruso, los cuales aprendidos de memoria facilitan los primeros pasos para empezar a hablar.

En la segunda parte he procurado exponer las reglas de la sintaxis en una forma precisa y clara con ejemplos de genios rusos como Pushkin y Gógol. La musa de Chejov nos guiará en otras dificultades y cuando el estudioso haya conseguido el dominio de las palabras y las oraciones, las emociones que encarnan sus palpitantes narraciones de la vida impregnadas de espíritu filosófico, heroísmo, moral y estoicismo agudo podrá leer los fragmentos de Dostoievski, Tolstoi, Gorki, Andreief y el liberal Bolorikin entre lo más selecto de la múltiple constelación de talentos rusos.

La literatura rusa es difícilmente comprensible para los latinos. La tensión nerviosa a que someten al lector los bellos fragmentos rusos inspirados en la psicología eslava prototipo del realismo máximo es algo difícilmente asequible a la espiritualidad meridional.

Para comprenderlo a fondo precisa conocer la lengua rusa.

Un profundo agradecimiento a esta España hospitalaria me obliga a la reciprocidad fraternal de componer este libro que aspiro a que sirva de guía a los que quieran conocer el idioma ruso.

Creo demostrar con ello hasta donde llega el agradecimiento del alma eslava.

EL AUTOR

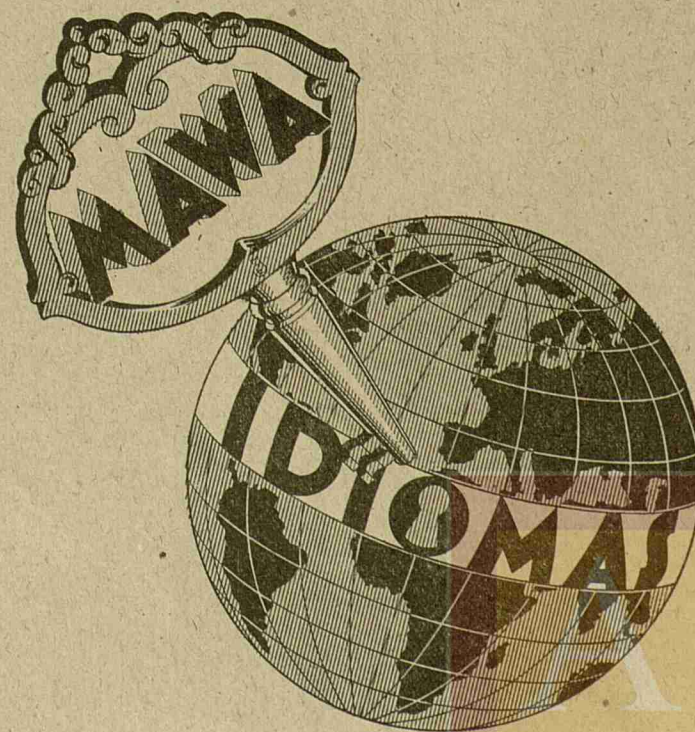
Barcelona, octubre 1937.

Método

Ruso-Español

GRAMATICAL Y PRACTICO

por el profesor MAWA

SINDICATO DE LA ENSEÑANZA Y PROFESIONES LIBERALES DE BARCELONA

ARCHIVOS
ESTATALES

El conocimiento de los idiomas
es un precioso auxiliar para
todas las actividades humanas.

Prefacio del Autor

La literatura española para el estudio de la lengua rusa es muy escasa. Quizás, no sean más que dos las obras dedicadas a tal efecto. Los españoles deseosos de conocer las bellezas del idioma de Lermontof han debido servirse de gramáticas extranjeras para el estudio de aquéllas, con lo cual, además de fatigarse enormemente, obtuvieron escasos resultados, ya que no es posible aprender bien un idioma sirviéndose como auxiliares, de otros dos.

Mi experiencia de más de veinte años en la enseñanza y las reflexiones que me ha sugerido la permanencia en España son los móviles que me han impulsado a escribir el presente método de ruso para uso de españoles.

Una gramática encaminada al estudio del ruso no puede ser simplemente una exposición de reglas y traducciones de ejercicios más o menos complicados. Es algo más elevado; es, además de preparar al estudiante para comprender el alma rusa y guiarle por los senderos de su original literatura, ponerle en condiciones de analizar la vida rusa que se ha impuesto al mundo entero por su importancia y calidad en todas las esferas de la actividad humana.

El presente método trata con regular extensión de la fonología rusa. En el curso del alfabeto he expuesto las observaciones necesarias para que sin necesidad de recurrir a la llamada pronunciación figurada incapaz de dar idea de la pronunciación de cada letra, faciliten el estudio de este lenguaje.

En cuanto a la morfología debo decir que está expuesta a base de ejemplos prácticos con el fin de aclarar las reglas de concordancia y sintaxis tan diferentes en el idioma ruso y el castellano.

La ortografía ha sido tratada a base de la moderna forma rusa, pero quien quiera profundizar en ella podrá conocer también las reglas por las cuales se regía hasta 1918 y que fueron el fundamento de su vastísimo diccionario.

Una serie de cuentos, diálogos, vocabularios y frases usuales forman la primera parte de esta obra encaminada a educar al alumno en los giros propios

Professors encarregats de donar les classes als aspirants mestres interins de la Generalitat

Sindicat Unic de la Ensenyança i Professions Liberals
de Barcelona (F. N. S. E.).

Josep Mariano: PEDAGOGIA.
Josep Mestres: HISTORIA NATURAL.
Germà Verge: LLENGUA CATALANA.
Carme Solà: GEOMETRIA.
Pere Vegué: MATEMÀTIQUES.
F. Galí: GEOGRAFIA-HISTORIA.
F. Vergés: LLENGUA CASTELLANA I LITERATURA.
J. Vilanova: MATEMÀTIQUES.
Boqué: QUÍMICA.
Giol: FÍSICA.
L. Alabart: QUÍMICA.
E. VALLS: GEOMETRIA.
A. Barea: PEDAGOGIA.
J. Ribas: LLENGUA CATALANA.
Ricard Gordo: GEOGRAFIA-HISTORIA.
Vie: FÍSICA.
Josep A. Abellan: HISTORIA NATURAL.
Jaume Granell: LLENGUA CASTELLANA.
F. Galí: BELLES ARTS.

SECCION DE LIBRERIA Y PUBLICACIONES

DE LA
FEDERACION NACIONAL DE SINDICATOS DE LA ENSEÑANZA
(F. N. S. E.)

Orientaciones pedagógicas

El Trabajo responsable

Los hombres de la Revolución

Escritores de la Revolución

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

..... es subscriu
a «NOU MAGISTERI» per
i prega se li envii a
carrer núm. pis pta.
i l'import de ptes. envio per Giro Postal.
..... de de 193.....
El Subscriptor,

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

UN ANY 14,— ptes
UN SEMESTRE 7,— »
UN MES 1,25 »

TIPOGRAFIA OLYMPIA. - Ronda St. Pau, 42. - BARCELONA

Carp. 83

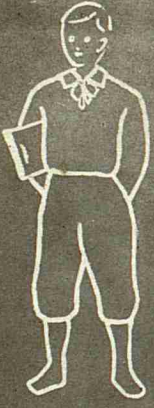
CENU

L'OBRA DEL CONSELL DE L'ESCOLA
NOVA UNIFICADA
BARCELONA - CIUTAT

JULIOL 1936 | JULIOL 1937

34.431

INFANTS

INFANTS MATRICULATS PEL C.E.N.U.

116.846

INFANTS

82,415

NOUS GRUPS ESCOLARS

151

ESCOLA NOVA, POBLE LLIURE

